
Várady Szabolcs

SZIKKAD, KIHÚL

Ti lázas-édes évek, évadok!
Ti régi voltak, hogyha voltatok!
Szikkad, kihúl, jegesedik az agy,
elmúlt hevek emléke belefagy.

Télen, hogy tél van: örültünk nagyon.
Nyáron, hogy nyár: az volt a vigalom.
Emlékszel? Én nem emlékszem, dehogy.
Szikkadt agyba a bőség belefogy.

Valami lekvármaradékszerűt
kapargatok – ó nedvek! ó nedűk!
Hogy üdvözült az íny, azt meghiszem!
Az volt csak, az! A milyen, a milyen.

IRIGYKEDEM

Irigykedem, mikor látom, hogy másnak,
mert nekem csak a percek hadonásznak,
ideje *telve* múlik, és fölkelve,
mert nekem nincs folytatni mit reggelre,
mintha lépcsőn fel, igazítja lábát,
ahogy soha a léhűtő garázdák.

KI SZÓL?

A kérdés úgy szól, hogy ki szól.
Én szólok ki, de mi alól?
Mert nem felsőbb instancia
az Én felfújtt staniclija.

UNALMAS

Magamról írni? Mit, szenyóra, mit?
Nyomul a megszokás, és bekerít.
Ahány az utca, tudni róla, zsák.
Bejárt, bejáratott agóniák.
Jambusok, rímek – ezt is hogy unom!
Eliszkolnék egy jó egerúton.

EGY MÁSIK

Magamról írni már unok.
Nyakam körül legyen hurok?
A vállamon kereszt?
Autós unhatja így a KRESZ-t.
Tiltó táblák! Útviszonyok!
És a belsőm ereszt.

HA MAJD

Kosztolányinak hódolattal

Ha majd egészen összementem,
ha majd eláll a szél,
simul csapzott fõm össze menten,
csak egy ugrás a tél.
De ugrani se mód, se hajlam.
Bár meg se éljem, meg se haljam!
Vagy meg ne éljem, s halni haljak:
ugorni már se mód, se hajlakk.